

20.000 de leghe sub mări

Repovestire după
Jules Verne

Ilustrații de
Francesca Rossi

Traducere de
Diana Trăncuță

București, 2019

Am fost invitat să mă alătur expediției de căutare.

Zile întregi, ziarele nu vorbiseră decât despre misteriosul monstru de mare, zărit deseori.

Anul 1866 a fost marcat de vești tulburătoare venite de pe mările din lumea întreagă. De ceva timp, de pe vapoare se vedea o creatură ciudată, misterioasă – fosforescentă uneori și mai mare și mai rapidă decât orice altă balenă cunoscută.

Ziarele vorbeau numai despre această creatură ciudată:

„Este un cetaceu de dimensiuni nemaiîntâlnite”, spuneau unii oameni. „Nu este o balenă – deci trebuie să fie un monstru”, susțineau alții.

Toate urmele care duceau la creatura misterioasă s-au pierdut curând, până când au început să aibă loc o serie de întâmplări inexplicabile: vapoarele se izbeau de stânci care nu erau consemnate pe nicio hartă de navigație sau sufereau tăieturi perfect simetrice, de forma unui triunghi, în părțile laterale.

Eu eram în Statele Unite în această perioadă, într-o misiune științifică din partea Muzeului de Istorie Naturală din Paris, unde predam ca profesor. Ca naturalist și biolog marin, urmăream fenomenele bizare cu mare interes. Își, pentru că publicase un volum intitulat „Misterele din adâncurile marelui ocean”, cei de la *New York Herald* au fost interesați de opinia mea referitoare la acest subiect. Pe baza informațiilor pe care le aveam la dispoziție, am emis ipoteza existenței unui narval uriaș sau a unui unicorn marin.

Între timp, mai multe guverne cereau o soluție pentru a garanta siguranța apelor internaționale. Prin urmare, s-a stabilit o expediție pentru a vâna monstrul, iar când comandantul Farragut a fost gata de plecare, am primit următoarea telegramă:

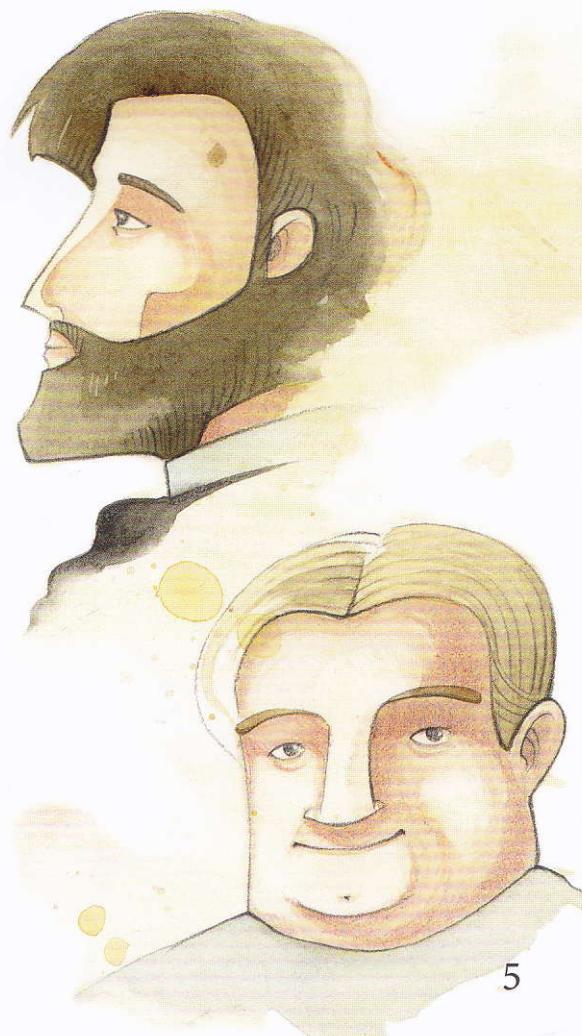
„Domnule profesor Aronnax, ne-am bucura să vă primim la bordul navei *Abraham Lincoln*.“

– Conseil! am strigat nerăbdător. Conseil era slujitorul meu, care mă însoțea în toate călătoriile. M-a convocat comandantul?

– Da, domnul meu. Să ne pregătim lucrurile – plecăm imediat!

– După cum poftesc comandantul.

Am ajuns la debarcader într-o clipită și nu am urcat la bord până când comandantul Farragut nu ne-a dat ordinul să plecăm.

Vasul *Abraham Lincoln* a pornit cu toată viteza înainte spre apele înșelătoare ale Oceanului Pacific, unde creaatura enormă fusese văzută ultima oară.

Hotărât să găsească monstrul și să elibereze mările o dată pentru totdeauna, comandantul Farragut și-a echipat fregata cu toate utilajele de care avea nevoie – inclusiv un tun! – pentru a captura cetaceul uriaș.

Dar, mai important, s-a înconjurat de oameni extraordinar de curajoși, ca Ned Land, un harponier ca nimeni altul în meseria lui.

Harponul lui nu rata niciodată ținta.

Canadian din naștere, Ned Land era un om înalt, solid, destul de tăcut și nu tocmai sociabil, care m-a simpatizat imediat. Puțin câte puțin, a început să povestească despre aventurile lui pe mările polare, despre expedițiile lui de vânătoare. Dar nu a pomenit niciodată de creaatura misterioasă pe care o vână. Era singurul om de la bord care nu credea în ea.

– Cum poți tu – dintre toți oamenii – să te îndoiești de existența acestui cetaceu imens, uimitor de puternic, pe care îl vânăm, Ned? Un vânător de balene cunoscut în toată lumea, care a văzut și s-a luptat cu mamifere uriașe toată viața lui...

– Asta e și ideea, profesore – am întâlnit nenumărate balene și alte mamifere marine uriașe, dar indiferent cât de mari și de feroce erau, niciuna dintre ele n-a putut străpunge bordajul de fier al unui vapor. Doar dacă, aşa cum spui, această creație are într-adevăr o forță nemaiîntâlnită..., a răspuns Ned, încă plin de îndoieri.

Între timp, fregata și-a continuat liniștită călătoria pe mare. După ce a navigat de-a lungul coastei de est a Americii de Sud, vasul *Abraham Lincoln* a ajuns la Capul Horn; după ce am ocolit promontoriul, am ajuns în sfârșit la Pacific.

– Fiți cu ochii în patru de-acum înainte! ne-a ordonat comandanțul.

Nu mai fuseseră niciodată atâția ochi și ocheane atintite asupra oceanului. Zi și noapte supravegheam cu atenție apa, iar marinarii se înghesuiau pe catarge până la apus, atârnând unii de alții în timp ce verificau împrejurimile.

Astfel, după ce am trecut de Tropicul Capricornului și – imediat – de Ecuator, fregata noastră a cotit spre vest și s-a întrepat spre apele din centrul Pacificului, unde fusese văzut ultima oară monstrul.

Apoi am explorat mările nordice, coastele Americii și Japoniei. Dar, după trei luni de navegare, nu am găsit nimic – n-am văzut narvali giganți sau alte cetacee de mărimi de nedescris; n-am văzut nici „monștri” necunoscuți ai mării, nici insule subacvatice sau epave imense.

Cuprinși de neîncrederea în existența așa-zisului monstru, oamenii din echipaj au început să-și piardă nădejdea. În ciuda stăruinței comandanțului, era clar că expediția nu mai putea dura mult. Nava *Abraham Lincoln* și oamenii ei făcuseră tot posibilul și n-aveau ce să-și reproșeze. Când am ajuns pe țărmul Japoniei și comandanțul Farragut se pregătea să ordone întoarcerea spre mările europene, dintr-odată, l-am auzit pe Ned Land strigând:

– Ahoi, în direcția vântului! Acolo e!

Tot echipajul – comandanț, marinari, ajutoarele și restul – s-au grăbit spre Ned.

Puțin câte puțin, pe măsură ce fregata înainta, am observat că marea părea să fie luminată pe dedesubt. În timp ce ne întrepătam încet spre lumină, inima a început să-mi bată mai tare.

Fără nicio îndoială, eram în prezența așa-zisului „monstru”, care părea să se miște spre noi pe sub apă.

– Atenție! Vine spre noi!

– La cârmă! a ordonat comandanțul Farragut. Schimbați direcția!

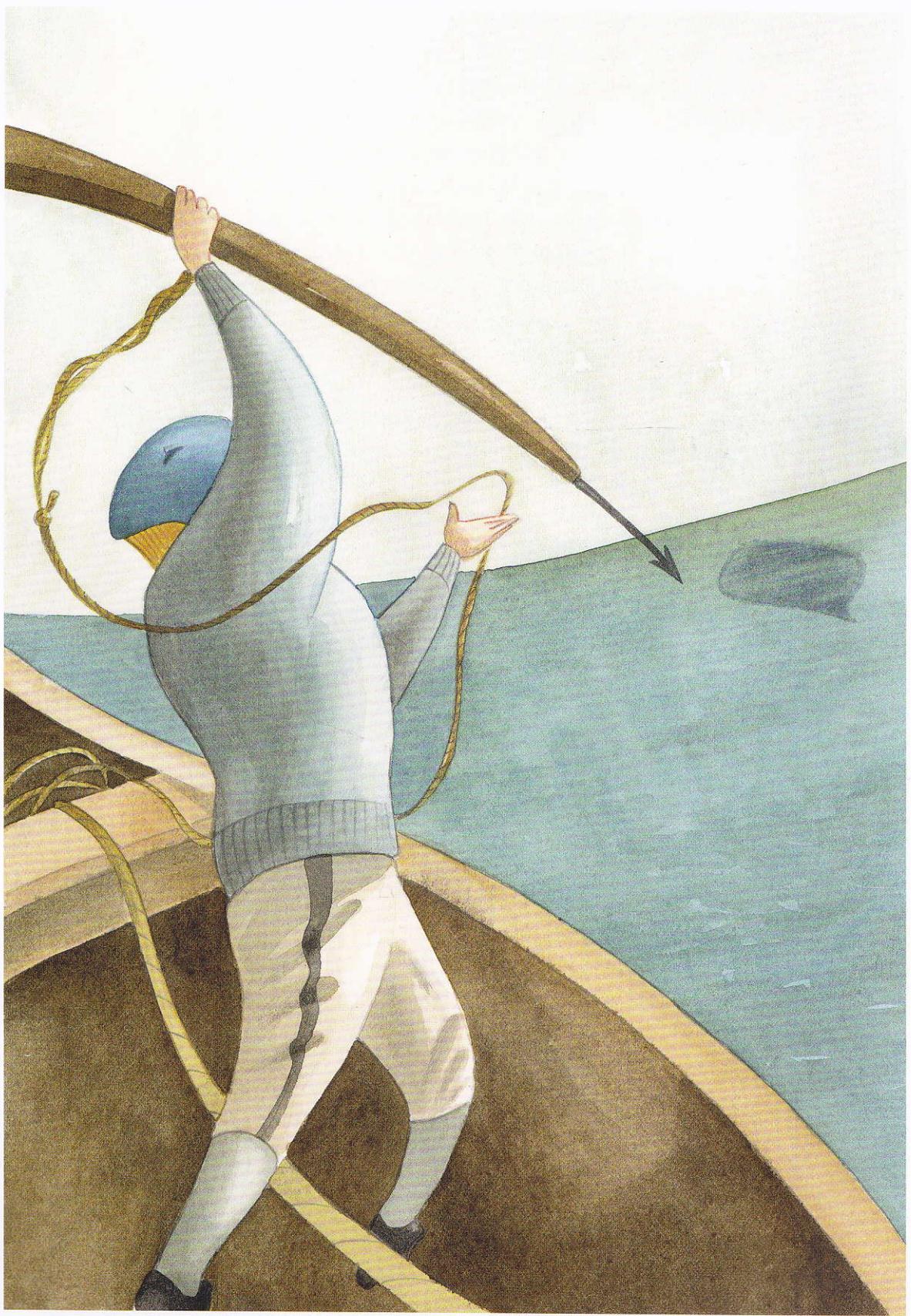
Aceste ordine au fost transmise imediat în camera motoarelor, iar nava a virat în semicerc, zgomotos și cu mare dificultate.

– La dreapta! Tot înainte! a strigat comandanțul.

așteptând acest moment cu harponul în mână - a fost primul care a văzut-o.

După o noapte obosităre, plină de incertitudine, „creatura” s-a apropiat în zori. Ned – care își petrecuse ore întregi

După ce ordinele sale au fost executate, fregata s-a îndepărtat de sursa luminii. Dar nu cu mult, deoarece creatura a venit repede în urma noastră, dând ocol vasului. Am rămas muți și nemîșcați, mirați de ce vedeam. Dintr-o dată, animalul s-a năpustit iar spre noi, oprindu-se brusc la câțiva metri distanță.

Strălucirea s-a stins și am pierdut urma creaturii, dar, pe neasteptate, aceasta a apărut din nou de celalătă parte a vasului – deși nu ne dădeam seama dacă ne înconjura din nou sau luneca pe sub chilă. Astfel, comandantul a ordonat să ne retragem, alegând să ne ferim de monstru, și nu să-l vânăm.

– Nu știm cu ce tip de creație ne confruntăm și nu vreau să îmi asum niciun risc pe întuneric. Trebuie să fim precauți; să așteptăm lumina zilei ca să atacăm, a strigat el, dovedindu-se, încă o dată, un om înțelept și chibzuit.

Echipajul a stat în picioare toată noaptea: nimeni nu se putea gândi la somn, știind că aveam în față o amenințare necunoscută! Vasul *Abraham Lincoln* a încetinit, creația monstruoasă i-a urmat exemplul, iar situația a rămas așa câteva ore. Pata ovală de lumină a reapărut în toiul nopții nu departe de noi. Din nou în alertă, ne-am pregătit de bătălie la lumina zilei. La fel ca în ziua anterioară, l-am auzit pe Ned Land strigând:

– Dușmanul e în spatele nostru, spre babord!

Întorcându-ne în acea direcție, am văzut un corp alungit, negru ieșind din valuri, lăsând după el o urmă imensă, albă.

– Alimentați cazanele, cu toată viteza înainte! a ordonat Farragut.

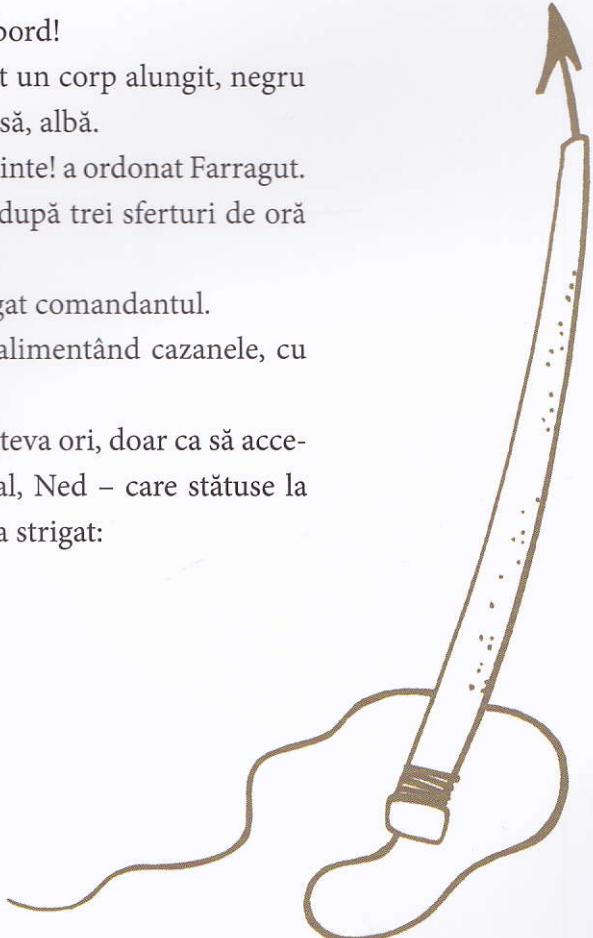
Fregata a înaintat spre animal, dar nici după trei sferturi de oră nu a reușit să se apropiască de marea cetaceu.

– Mențineți presiunea în creștere! a strigat comandantul.

Inginerii s-au supus noului său ordin, alimentând cazanele, cu riscul de a ne arunca pe toti în aer.

Creația ne-a lăsat să ne apropiem de câteva ori, doar ca să accelerizeze apoi, lăsându-ne în urmă. Într-un final, Ned – care stătuse la postul său tot timpul cu harponul în mâna – a strigat:

– Acolo e!

Deși canadianul nu credea că „creatura” era un cetaceu uriaș, hotărâse să o atace în singurul mod pe care-l învățase din vânătoarea de balene.

Prin urmare, și-a luat harponul, pregătit să-l arunce.

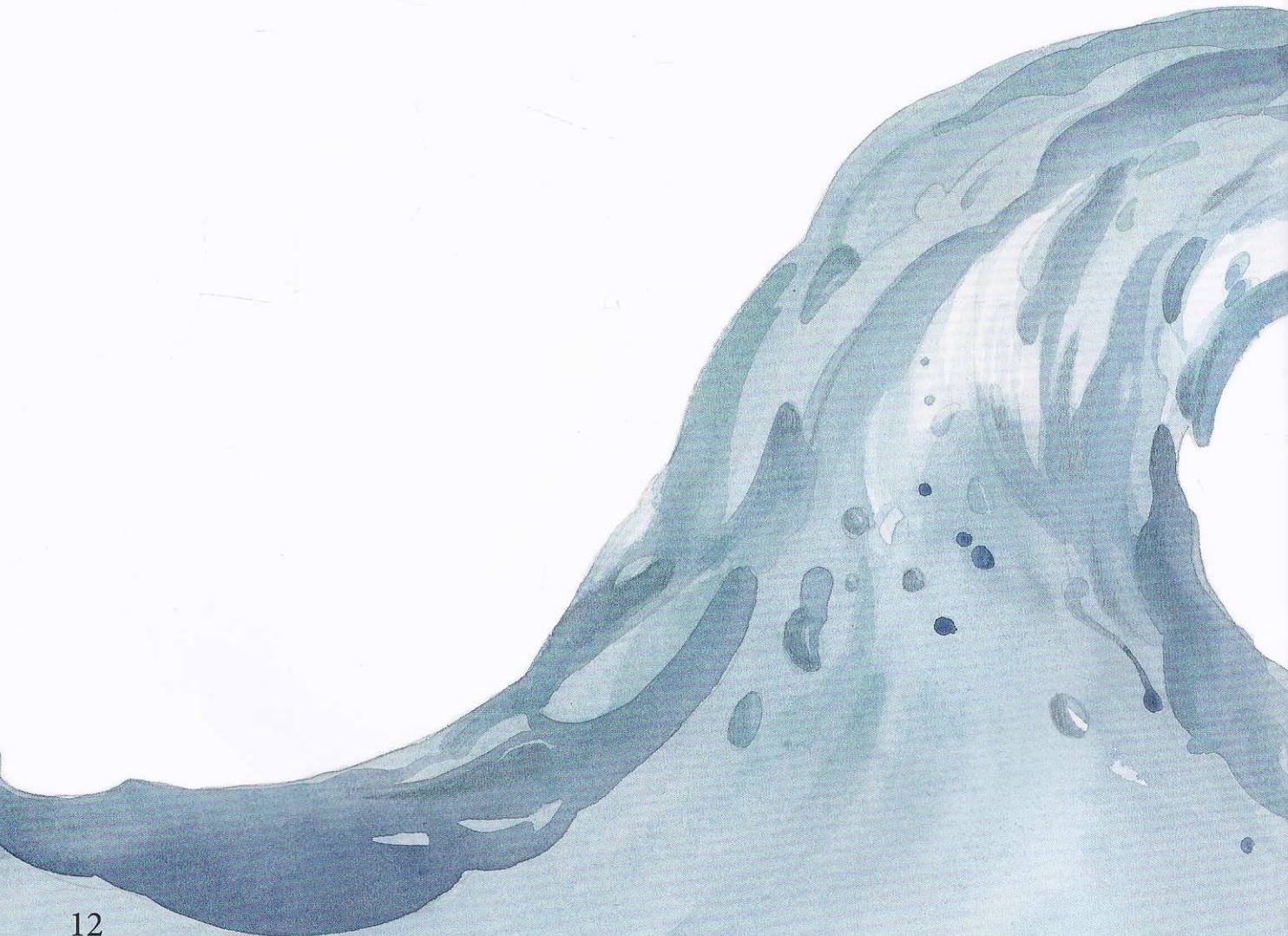
Dar întreaga dimineață a trecut cu o urmărire nesfârșită: imediat ce Ned Land se dădea înapoi ca să-și adune forța necesară să atace, narvalul gigant mărea viteza, îndepărându-se de noi.

Spre prânz, comandantul Farragut a decis: nimeni nu-l putea opri pe el și pe echipajul lui! Așa că a hotărât să ia măsuri mai drastice și le-a poruncit oamenilor săi să pregătească tunul.

Prima lovitură a trecut la câțiva metri deasupra narvalului, în timp ce a doua a ajuns la țintă... dar a ricoșat din spatele rotund al bestiei și a căzut în mare.

– Drace! a răsunat înjurătura printre membrii echipajului.

Vasul *Abraham Lincoln* s-a luptat cu dârzenie, dar creatura împotriva căreia lupta era la fel de neobosită pe cât era de puternică.

Între timp s-a lăsat noaptea, învăluind oceanul în umbre. Eram sigur că expediția noastră se apropiase de sfârșit, la fel și speranțele de a mai vedea vreodata fantasticul animal. Dar mă înșe-lam! Câteva minute mai târziu s-a întâmplat imprevizibil: lumina intensă a reapărut, la fel ca în noaptea din urmă.

Narvalul – deși mă tot întrebam cum putea un cetaceu să emită o lumină atât de puternică – părea nemîșcat, iar Farragut a decis să profite de asta. Am înaintat precauți, temându-se să nu trezim bestia.

Era tacere la bord. Din locul meu l-am văzut pe Ned Land apucând o frângie într-o mâna, iar cu cealaltă rotind temutul lui harpon. Eram la doar câțiva metri de creatură. Ned Land și-a aruncat harponul fără niciun avertisment și l-am auzit izbindu-se de trupul dur al animalului.

Lumina s-a stins brusc și de fregata noastră s-au ciocnit două vârtejuri de apă, năvălind peste noi.

Mi-am pierdut echilibrul când nava s-a răsturnat și, negăsind nimic de care să mă țin, am fost aruncat peste bord.

